

Premis Ciutat d'Inca

2022/2023

Concurs de Redacció i Glosat
Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Concurs de Redacció i Glosat
Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Premis Ciutat d'Inca

2022/2023

Ajuntament d'Inca

Abril 2024

Ajuntament d'Inca

Amb el patrocini de:

**Consell de
Mallorca**

Edició: Ajuntament d'Inca
Assessorament lingüístic: Servei Municipal de
Normalització Lingüística

Disseny i maquetació: Toni Cabo / Bocaboca Estudi
Imprès a: Bocaboca Estudi
Dipòsit Legal: PM 01520-2023

2022 / Concurs de Redacció i Glosat
Primària

Un món ideal

Neus Estrany Munar
CEIP Miquel Duran i Saurina

Cada vegada que obr el televisor no m'agrada el que veig, ja que, per desgràcia, fa poc menys d'un mes que va esclatar una guerra a Europa, el continent al qual pertany el país on visc.

Quan veig aquestes notícies, tanc els ulls i m'imagin UN MÓN IDEAL. En aquest món no hi ha guerres. La gent parla i respecta els pactes entre països, ja que tant els seus governants com la resta d'habitants creuen que aquests tipus de conflictes tenen moltes conseqüències dolentes (víctimes, pobresa, fam, refugiats, destrucció de famílies i edificis...).

D'aquestes conseqüències, n'hi ha una que m'afecta molt: les víctimes civils. Desgraciadament, avui dia n'hi ha moltes perquè no només existeix la invasió d'Ucraïna. En aquests moments, hi ha més de trenta conflictes actius. Alguns d'ells són al Iemen, a l'Afganistan, a la República Democràtica del Congo...

Per sort, això no existeix en el meu món perfecte. En aquest lloc, es respira molt bon ambient, la gent s'entén i s'ajuda. Aquí no hi ha policies, sinó que hi ha mediadors. Aquests mediadors intervenen quan hi ha petits conflictes. La seva feina és resoldre malentesos mitjançant xerrades, per arribar a un acord. Tothom gaudeix dels seus drets, viu en llibertat i alegria. És un món ple de pinzellades de colors.

Personalment em faria molt feliç que aquest missatge que he intentat transmetre ajudi a reflexionar els dirigents adults dels països perquè aquestes tragèdies s'acabin ja al món real.

Un món ideal

Natàlia Marín Quesada
Col·legi Santo Tomás de Aquino

Un món ideal? Com podria dir això? Hi ha tantes coses a millorar per arribar en aquest objectiu... Actualment en el planeta Terra, el nostre món, hi estan succeint moltes desgràcies, més que coses bones o miracles: l'erupció d'una volcà, sequera tot el món, una pandèmia mundial... I clar, la inútil guerra entre Ucraïna i Rússia. Quina pena que en ple segle XXI continuïn les guerres!

Una ONG ens va oferir acollir una ucraïnesa de la meva edat, son pare era militar i estava defensant el seu país. Ella és una refugiada a Polònia. Fa uns dies gràcies als seus pares ha pogut viatjar fins aquí. N'Orynko va arribar a Inca. Quan va arribar, el primer que va dir va ser "gràcies" i es va presentar en el nostre mateix idioma. Ens va contar que a l'avió havia estat estudiant amb el llibre que li vaig enviar, i em va tornar a donar les gràcies. A la meva habitació havíem preparat un espai amb un llit i un armari tot per a ella, ara seriem companyes d'habitació.

Totes dues ens vàrem preparar per ficar-nos al llit, però ella abans de dormir va treure una ràdio i va començar a parlar en ucraïnès supòs. Passats 10 minuts, va guardar la ràdio i es ficà al llit. Pareixia decebuda, com si hagués rebut una mala notícia. No semblava un bon moment per demanar què havia

passat, així que li vaig donar la bona nit i vaig apagar el llum. Al matí següent, la nina estava observant les flors dels rosers al jardí. La vaig saludar i em vaig posar al seu costat.

—Com estàs? —li vaig preguntar.

—Bé, supòs —va respondre.

—Segura? Va, conta'm que et digueren per la ràdio —vaig suplicar.

—Doncs... —va respondre.

Em va contar que la seva escola, on ella va créixer, va ser destruïda i unes quantes mestres van resultar ferides. Es veu que la ràdio era un regal de son pare perquè ella pogués informar-se del que passava al seu país.

"Què seria un món ideal per a ella?", vaig pensar. No vaig dubtar i li vaig demanar:

—Què seria un món ideal per a tu?

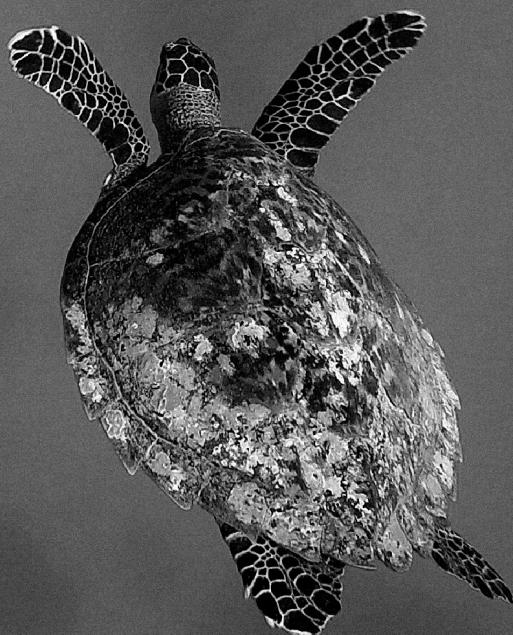
Ella va sospirar i mirant al cel va contestar:

—El meu món ideal... Seria un en el qual les persones com tu i com jo poguéssim arreglar els problemes o les nostre diferències xerrant, cercar una sol·lució en lloc de cercar problemes o ferir-nos.

Ho vaig comprendre tot, si féssim el que n'Orynko diu, si cercàssim solucions i acords, i no problemes o fer-nos mal, estaríem encaminats en aquest món, a escoltar-nos, a xerrar les coses i aconseguir pau. Serien els primers passos per arribar en aquest objectiu d'un món ideal.

Els poders de na Júlia

Naiara Natasha Carchi Espinosa
CEIP Llevant

Hold! Quina alegria que m'escoltis! Sí, sí, m'estic dirigint a tu que m'estàs llegint! Som na Júlia, una tortuga marina. Visc a la mar Mediterrània i tenc moltes amistats. Però, com tot ésser viu, també tenc molts problemes i entrebancs. Et contaré la meva història.

Vaig néixer un dilluns al matí, segons els meus pares, i quan vaig obrir els meus ulls negres, vaig veure un immens paradís, l'aigua de la mar era preciosa, cristal·lina!

Era tan transparent com un vidre, hi havia multitud de colors, i el millor de tot era que els meus pares, les persones que més estim, nedaven al meu costat. Puc recordar perfectament la meva cara de felicitat, aquella sensació de goig i plenitud, per a mi era perfecta. Per a mi, aquell era el meu món ideal!

Al poc temps, tota aquella felicitat es va anar esvaint quan vaig saber que els meus pares havien mort a causa d'un éssers vius que viuen a la superfície i que s'anomenen... humans! Diuen que ens maten tirant plàstics, residus, combustible... a la nostra llar.

Nosaltres, els animals marins, som tan innocents que pensam que ens ho podem menjar, però no, ens acabam ofegant o acabam atrapats entre plàstics sense cap escapatòria. En aquell moment, estava tan trista i enfadada que vaig treure forces d'on no en tenia i vaig pujar a la superfície per intentar trobar aquells humans que m'havien separat dels

meus estimats pares. No som una tortuga rancorosa, però has d'entendre que necessitava fer alguna cosa perquè aquests éssers vius que es fan dir superiors no continuassin fent mal a animals indefensos.

No puc recordar els dies que vaig tardar en arribar, estava exhausta, no em quedaven més forces, però ho vaig aconseguir! Estava a punt de tocar terra i...

Bingo! Just a la vorera de la platja, hi havia tres humans tirant plàstics a l'aigua. Vaig nedar el més ràpid que vaig poder per dir-los que allò que estaven fent no estava bé. En l'intent d'arribar a la vorera, vaig enganxar-me una aleta amb un plàstic...

—Ai, Déu meu, ajudaaaaaaa!

Vaig sentir una gran desesperació i molta por, quan, en un instant, aquell plàstic va desaparèixer.

—Però... Què està passant?

Aquells humans s'estaven allunyant.

—Ehhhhh, aturau, no correu! El que heu fet no està bé, ens estau fent mal! —vaig cridar.

De sobte, un d'ells es va aturar i em va mirar.

M'havia sentit? M'havia escoltat? Com podia ser?

Tenia poders? Què estava passant?

De cop i volta, em va dir:

—Tu has fet això, tortugueta?

—Sí! —vaig contestar.

—Vols que t'ajudi?

—Sí, per favor, em dic Júlia.

—Jo som en Joan.

I així va ser com ens vàrem fer amics. En Joan em va ajudar amb els meus poders, resulta que ara puc parlar amb els humans, però el més sorprenent és que puc fer desaparèixer el plàstic. Vaig començar per coses petites, però, amb pràctica, cada vegada podia fer desaparèixer més quantitat de plàstic del fons marí.

En Joan em va dir que, amb tanta perseverança, aconseguiria reduir moltíssim la contaminació al món.

Amb el temps, tothom va tenir l'oportunitat de viure en un entorn net. Ja no hi hauria més tortuguetes òrfenes.

A la fi, els animals marins podríem viure en un món ideal!

Un món ideal

Lionel Gómez Sánchez
Col·legi Sant Vicenç de Paül

A la meva infància ho veia tot color de rosa. No hi havia cap problema. Però, així com ha anat passant el temps aquest color rosa s'ha anat convertint en un to més gris.

El meu món ideal ja no és el que era. Les guerres, la fam i les malalties són un dels grans problemes d'avui en dia. Però jo tenc l'esperança que dintre de poc tot es tornarà a compondre i tornaré a recordar aquelles sensacions meravelloses de la meva infància. Les noves generacions som la clau!

Molts de fets que succeeixen avui en dia em pareixen cruels. M'ajuda pensar que la solidaritat i el bon coret d'algunes persones equilibren un poc aquest món.

Països com Puerto Rico o Cuba es troben en una dictadura on la gent no té dret a expressar-se lliurement. La gent mor per parlar i dir al món com se senten davant un comandant que viu cara alta a costa del poble.

Moltes guerres es troben actives a dia d'avui i les morts i la destrucció són el seu pa de cada dia. Igual com els països empobrits, que són els esclaus dels països rics.

El fruit positiu que surt de tot això són les iniciatives d'organitzacions com Mans Unides, que ajuden els nins i les nines a dur una vida millor, amb una alimentació i una educació.

En un món ideal no seria necessari el menyspreu entre races, no hi hauria la necessitat de contaminar zones naturals, no hi hauria abusos dels governants cap a la població i no existiria la paraula bullying a les escoles.

Tenir un món ideal es troba a les nostres mans. Nosaltres som la clau del canvi. Ho canviem entre tots?

Un món ideal

Jorge Arellano Segura
CEIP Ponent

Tots tenim el nostre món ideal, i el meu seria així: un món de superherois. A tots quan ens diuen això ens venen al cap superherois de Marvel o DC Còmics... Però no és això al que em referesc, sinó un món de superherois sense superpoders i sense capa.

Si ens aturam a pensar..., TOTS tenim un superheroi dins i l'excusa de "no tenc temps" aquí no és vàlida. Simplement fent una bona acció o ajudant qualcú ja serveix i no fa falta que la gent et felicitï, perquè a vegades per fer el que agrada als altres o per fer el correcte hem d'abandonar el que més desitjам, fins i tot els somnis.

Tot això és possible, però no deixa de ser MOLT difícil, ja que tots pensam diferent. Però la vida no ens dona un propòsit, nosaltres donam el propòsit a la vida, i el que nosaltres ens proposem, ja sigui QUALSEVOL cosa, ho podem aconseguir, per molt difícil que sigui.

També crec que, si fos així i per tot el món ens poguéssim expressar mes còmodes i lliurement, tots viuríem millor.

En resum, el que nosaltres vulguem ho podem aconseguir amb esforç i pràctica. Aquest seria el meu món ideal!

Un món ideal

Claudia Álvarez Bennasar
Col·legi Pureza de Maria

El que els éssers humans necessitam per viure és un lloc per establir-nos, menjar, aigua per beure i una família que ens protegeixi. Però també que al nostre entorn hi hagi pau i harmonia, cosa que actualment no tenim.

En el meu món ideal m'agradaria que totes les malalties tenguessin cura, que ningú patís fam, que no hi hagués guerres, que tothom tengués les mateixes oportunitats, que hi hagués més respecte a la naturalesa, que no maltractassin les persones ni els animals i que no existís la contaminació ni el canvi climàtic.

Mantindria els drets dels infants. També les ONG, que donen ajuda als que més ho necessiten, com la major part dels països d'Àfrica. A més, conservaria les famílies que s'estimen i la solidaritat de les persones als llocs on hi ha conflictes.

Així seria el meu món ideal. Si a les persones se'ls educàs arreu del món amb valors com l'amistat, la solidaritat, l'empatia, i desaparegués l'egoisme, l'enveja i l'odi, fariem la primera passa per aconseguir-ho.

El malefici del somni ideal!

Asmaa Arhmir
CEIP Llevant

Eren les vuit del matí d'un dimarts com qualsevol altre. El meu despertador sonava, era un so tan estrident que em vaig despertar sobtadament. Em vaig aixecar, vaig rentar-me la cara, em vaig fer la trunyella i vaig baixar al menjador a berenar. Quan estava baixant el darrer escaló... vaig veure la taula plena de menjar, però no un menjar qualsevol, sinó un menjar exquisit. No m'ho podia creure! A més, aquella mateixa nit havia somiat precisament allò! Estava perplexa! Automàticament, em vaig asseure a la taula i vaig començar a menjar. Estava tan concentrada tastant tot el que hi havia damunt la taula que quasi se'm va passar l'hora de partir cap allà. Vaig vestir-me ràpidament i em vaig dirigir cap a l'escola. Just a l'entrada, hi havia un gran grup de nins i nines i, entre ells, vaig reconèixer na Berta, la meva millor amiga.

—Hola Berta, com estàs? Hi ha alguna celebració o acte especial?

Seguidament em va contestar:

—Estic bé, la veritat és que pensava que tu sabies el que passava! Jo, simplement, estic esperant per entrar a l'escola.

Després d'uns instants, algú va dir:

—Silenci, silenci, per favor!

Era en Nico, el bidell de l'escola, i ens volia anunciar alguna cosa.

—Avui no ha vingut cap mestre a l'escola, així que us deman que torneu a casa vostra.

De manera progressiva, aquell gran grup d'alumnes va anar disminuint fins que només vam quedar na Berta i jo. Allò era molt estrany, tenia la sensació que tota aquella situació jo l'havia somiat. Na Berta em va proposar anar juntes cap a casa, però jo li vaig dir que encara no volia partir. Sabia cert que passava alguna cosa; li vaig explicar el que havia somiat aquella nit i també que allò que acabava de passar havia sortit al meu somni. De sobte, va passar un ca amb un collar de color lila, i després un altre amb un collar del mateix color, i un altre, i dos més! El més sorprenent de tot és que també havia somiat que totes les mascotes del món duien un collar de color lila. Això no podia ser cap coincidència, vaig demanar a na Berta què pensava ella i em va dir que no podien ser coincidències. Vaig dir:

—Potser sigui un malefici.

No havia acabat de parlar, quan vaig sentir molt de mal de cap i un petit mareig... Em vaig asseure a terra. Na Berta va continuar parlant:

—Només hi ha una persona que ens pot donar resposta a les nostres preguntes, na Madame Hanako-San.

Vam decidir anar a casa seva. Quan li vam dir tot el que havia passat, molt pacientment, ens va explicar:

—Aquest malefici s’anomena “el malefici del somni ideal”. La persona que el pateix viu tots els fets que ha somiat la nit anterior, però quan aquesta persona pronuncï la paraula “normalitat” immediatament sentirà un petit mareig. Perquè el malefici acabi, l’únic que s’ha de fer és pronunciar aquesta paraula.

Vam sortir de casa seva molt pensatives. Jo ja sabia com podia rompre el malefici.

És veritat que era molt estressant viure tot el que somiava, però... aquesta era una oportunitat per viure com m’agradaria, i no la podia perdre. Tot el que somiava era meravellós, com podia deixar de viure coses meravelloses? Mentre caminàvem, na Berta em va dir:

—Bé, ara ja saps com sortir d’aquest malson.

Jo li vaig respondre:

—Malson? estàs de broma, no? Aquest és el meu dia ideal! He pogut gaudir d’un berenar de primera classe, no hi ha hagut escola, totes les mascotes duïen un collar amb el meu color preferit... Això és un món ideal!

Na Berta, molt seriosa, em va dir:

—Això pot ser ideal per a tu, però hi ha persones per a qui, per exemple, anar a l’escola és el millor moment del dia...

Pensa-ho bé!

Va arribar el moment de separar-nos per anar a les nostres cases. Aquella nit estava molt nerviosa pensant en què fer... Finalment, vaig decidir fer cas a na Berta.

Quan estava al llit, em vaig repetir a jo mateixa una vegada i una altra: "Tornar a la normalitat, tornar a la normalitat, tornar a la normalitat, tor..." Finalment, em vaig quedar dormida.

Al matí següent, quan em vaig despertar, no sabia si allò havia funcionat o no, així que vaig baixar com cada dia al menjador. Damunt la taula només hi havia una torrada de xocolata i un tassó de llet.

—Sí, ha funcionat! —vaig cridar.

Encara que no havia pogut viure de nou el meu dia ideal, vaig estar contenta d'haver tornat a la realitat. Sabeu què vaig aprendre? Que si tots els dies fossin igual d'ideals seria un avorriment i, tanmateix, al llarg del temps es convertiren en dies grisos. Per això, un món ideal és aprendre a gaudir de les petites coses del dia a dia, viure sense luxes i envoltar-nos de gent que ens estimi i ens respecti.

2022 / Concurs de Redacció i Glosat
Primer cicle de secundària

Un món ideal

Júlia Jaume Albertí
IES Berenguer d'Anoia

Tanc els ulls, i m'imagín com seria aquell món ideal per a mi. Tal vegada diferent al teu, al d'ell o ella. I crec que cada un veim el món amb uns ulls diferents. I, sincerament, pens que és per dues raons; una, perquè tots i totes tenim realitats diferents, i l'altra, perquè pensam diferent.

Per als meus ulls, el món ideal seria veure aquells ciutadans ucraïnesos i ucraïneses senzillament essent lliures, vivint sense una closca de pedra dura que els pesa a l'hora de viure per la seva crua realitat i, com no pot ser d'altra manera, als altres països que pateixen una guerra o situació difícil. També un món on la justícia i igualtat predomini; que les ideologies i diferències siguin respectades, que entre sexes no hi hagi diferència, on les capacitats de cada persona siguin valorades, indiferentment d'on vens, com ets i qui ets.

Continuant amb el meu món ideal, m'encantaria que no existissin pandèmies que costassin la vida d'altres persones, i ens limitàssim a ser un poc més independents, i a viure una càrrega menys. També que no existeixin malalties mortals o que fessin viure patint una persona, i també les del seu entorn.

On els pobles, ciutats i capitals del món no estiguessin contaminades, on als paradisos no hi hagués tortugues o peixos i mars contaminats. També, un món on les persones es donassin suport mútuament i que el mal cor d'una persona no acabàs amb la vida d'una altra. I un llarg etcètera.

Ara obr els ulls una altra vegada, visc a un món amb moltes coses positives, però amb matisos a millorar. Tu, ell, ella i jo no el podem canviar dràsticament, però sí millorar-lo!

Un món ideal

Carla Fernández
Col·legi Pureza de Maria

T'imagines un món ideal? És difícil, estam molt enfora d'aconseguir-lo. Un món en el qual no hi hagi guerra, en el qual no hi hagi contaminació, en el qual no hi hagi insults o males mirades cap als altres, en el qual puguem aprendre a respectar els altres i a nosaltres mateixos tal com som.

Sona impossible, no? La nostra societat és així. Per què no ens aturam a pensar una manera de canviar-la?

És molt important cuidar l'entorn. D'aquesta manera, el nostre voltant estarà més net. Com podem salvar la naturalesa? Recicla, tira els residus al lloc adequat i, així, la natura ens aportarà moltes més coses bones de les que ja ens aporta.

També és fonamental, per tenir un món ideal, cuidar-nos entre nosaltres. Quan hi ha problemes, hem de cercar una alternativa a la guerra per poder solucionar les coses sense fer mal a la resta de la gent.

Ens estam destruint a nosaltres mateixos, estam destruint les nostres llars per una idea amb la qual no estam d'acord. Cerquem una alternativa a les guerres!

Per a què ens serveixen els insults? Aquestes males paraules només serveixen per ofendre una persona i fer-li molt de mal. No som conscients del mal que pot arribar a fer una mala paraula o tan sols una mala mirada. Cuidem la nostra salut mental entre nosaltres i a poc a poc tot anirà canviant a millor.

Ens ha de quedar clar que no hi ha concretament un perfil de persona que sigui correcte, tots diferents som correctes tal com som. Que se'n burlin no et defineix a tu, sinó a una societat intolerant.

Ens fa falta el treball en grup. Si tan sols un persona intenta arreglar la societat, no ho aconseguirà. Som una societat a la qual fa molta falta adonar-se del mal que està fent al seu propi planeta. Un planeta que durarà eternament si el cuidam, però que, si no el cuidam, arribarà a acabar. Treballem tots junts per poder aconseguir el nostre desitjat món ideal.

Un món ideal

Llorenç Alomar Ximelis
Col·legi Beàt Ramon Lluç

Per a mi un món ideal és un món on no hi hagi guerra i on totes les persones del món siguin felices. També on tothom tengui feina i pugui alimentar la seva família sense haver de passar moments complicats.

Un món ideal seria un món net sense fems pel carrer ni residus que contaminin, una terra verda sense contaminació. Tots aquests objectius es poden complir si tota la població es consciencia que hem de canviar el nostre planeta cap a bé, i per molt que el procés sigui llarg i amb moltes dificultats, si tots ens proposam ajudar a la causa, segur que ho podem aconseguir.

No totes les persones s'han de sentir identificades amb els aspectes a millorar que he anomenat, però, si reflexionam una mica, segur que trobam alguna cosa que feim malament, o que podem millorar, que tengui a veure amb fer alguna cosa bona per canviar el món. Després ens podem posar a pensar com millorar un aspecte en concret i també podem trobar diferents maneres per complir els objectius que ens hem proposat.

No tots els objectius per millorar el món els podem complir nosaltres, per exemple la guerra d'Ucraïna l'ha provocat un dirigent polític i només ell la pot aturar. El que vull dir és que no només nosaltres hem de fer coses per aconseguir un món millor, sinó que sobretot els polítics i la gent que té molt de poder també ha d'intentar ajudar a la causa, i així les coses seran molt més fàcils.

Un món ideal

Henar Gallardo Osés
Col·legi Sant Vicenç de Paül

Un món ideal. Amb catorze anys, tant jo com la resta de joves i la gran majoria de persones del món, gràcies als mitjans de comunicació, a les xarxes socials i a les TIC, tenim molta informació. A vegades, és esbiaixada i amb molta freqüència negativa, trista, de desigualtats, violència, pobresa, racisme, homofòbia, contaminació, destrucció del planeta per aquests motius, i molts altres més, i per tot allò que aprenc a casa i també a l'escola, tinc clar quin seria el meu món ideal.

El meu món ideal seria aquell en el qual la base principal fos la tolerància i el respecte. Tolerància i respecte a les persones i a l'entorn en el qual cadascun vivim.

Seria un món a on tota la gent fos tractada de la mateixa manera. On no existissin les classes socials que actualment fan aquestes diferències econòmiques que et permeten arribar o no allà on desitges, i que també provoquen aquests conflictes d'interessos que condueixen a guerres i invasions de països, com la que es viu en aquests moment de Rússia cap a Ucraïna, però que hi ha presents també a moltes altres zones del planeta com a l'Afganistan, o a països africans des de fa anys.

El meu món ideal és fàcil d'aconseguir. Si com a individus racionals i altruistes actuéssim, veuríem en la resta de persones

possibles amics, persones amb les quals compartir, respectant les seves diferències, cultures, races, color, orientació sexual. Tots som persones, tots tenim els mateixos drets, tothom amb les mateixes oportunitats i dificultats, teixint aliances entre iguals per fer-ho tot més fàcil. Un món feminista, on les dones no pateixen violència per només ser dones o nines, un món, insisteixo, en el qual imperi la persona com a tal.

Al món ideal també s'hauria d'aplicar aquest respecte i cura a l'entorn, evitant la contaminació, evitant el mal ús de recursos limitats com l'aigua i els espais verds, i sobretot aprenent a reutilitzar moltes de les coses que tenim.

No és un món utòpic, és molt senzill. Només hem de tenir ganes i començar per un mateix. Jo puc tractar bé els meus companys i companyes de classe, puc compartir o no amb ells les seves idees, la seva cultura, però cal que les respecti, puc defensar els meus pensaments amb paraules. No cal agressions verbals ni físiques. Puc actuar davant les injustícies, davant accions masclistes, racistes, homòfobes, puc dir PROU i no ser partícip perquè callo.

També a títol individual podem ajudar a l'entorn. Puc tenir cura dels carrers que utilitzo, dels jardins, de les places, dels bancs, engronsadors, escultures; així a cada espai que visito, sense embrutar, ni fent-ne mal ús.

No pot ser impossible, perquè no hi ha res que no puguem arribar a fer si ho volem. Tothom pot aprendre per tothom.

El meu món ideal, simplement, seria un món on les persones de tot arreu siguin persones respectuoses, dialogants i tolerants.

Un món ideal

Elena Sutil Flettner
Col·legi Santo Tomás de Aquino

El senyor Present i el senyor Futur havien anat a fer un passeig per parlar un poc sobre el futur...

—Digui, senyor Present, què hem de millorar perquè el futur sigui millor?

—Miri, hi ha moltes coses que s'han de millorar, sobretot, els humans, que són els primers que han de canviar. Els humans han de canviar en el sentit de no tirar fems al mar o a terra, perquè si no aturen ja, vostè, senyor Futur, no tindrà un món sa i bonic. També hem de fer que s'aturin les guerres, les malalties i la pobresa, perquè hi ha gent que ho està passant molt malament, i hem d'aturar això.

—És veritat, hem de millorar moltes coses —va respondre el senyor Futur.

—A més, hem d'evitar el canvi climàtic, perquè als pols el gel s'està fonent, a causa que la capa d'ozó està danyada per la contaminació, i molts d'animals estan morint i poden acabar en extinció. Hem d'evitar la tala d'arbres i acabar amb la desforestació, perquè, gràcies als arbres i a les plantes, tenim oxigen per respirar i, si els talàssim tots, possiblement no en tendriem. Què opina, Futur?

—Jo crec que té tota la raó. Hem de protegir tota la naturalesa, perquè és un regal molt important i preuat que hem de conservar.

—Moltes gràcies, senyor Futur, per escoltar-me. Ara ja sap com seria un món ideal.

—A vostè, Present, per ajudar-me a millorar el món, per a un futur millor.

I així, el Present i el Futur varen opinar per tenir un món millor.

2022 / Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Relat curt

PRIMER PREMI
RELAT CURT

Però jo no conec aquesta dona

Shamila Zobel

IES Inca

Sobre les rajoles blanques es dibuixen ombres allargades que travessen l'habitació —sobrepasant els seus braços, el llit desfet, ara el tassó sobre l'ampit de la finestra, i ara enfilant-se per la paret— fins que tornen a desaparèixer seguides del soroll incòmode de peus nus dins sabates de plàstic.

Una brisa freda, saturada d'olor a tardor i herba mullada, li acarona els cabells grisos mentre remou sense finalitat l'interior del calaix. S'ha fet de nit. Els seus dits travessen capes de roba desplegada, de tant en tant topen amb la fredor metàl·lica d'una cremallera o un botó, fins que té a les mans un quadernet vermell de tapa desgastada, que capta el seu interès.

A l'altre costat de la porta es distingeixen fragments de paraules que s'encalcn amb poques ganes. Pensa que és un poc com als finals d'aquelles cançons on no sap mai ben bé si el silenci encara pertany a l'artista o ja torna a ser seu. Somriu.

No cal gaire temps, i és segrestada pel contingut de les pàgines lleugerament groguenques que té a les mans. *He deixat enrere els camps, i els darrers trossets de terra m'han*

caigut de les soles de les botes. Els arbres van guanyant altura mentre s'apropa a la carretera gran. Camina i camina, fins que l'asfalt es refreda sota els seus peus i el sol taronja, amb darreres forces, es tapa d'horitzó.

La porta s'ha obert de cop. Desapareixen els camps i entra la llum del passadís, el maleït passadís.

—No has sopat?

La dona de l'habitació 34 seu a terra, amb la mirada perduda, el llibret a les mans. Damunt la taula, el plat d'arròs i verdures vora el púding de xocolata encetat, però intacte. La infermera es disposa a treure la forqueta del tassó d'aigua, i mentre l'eixuga amb el torcabagues, mira de reüll la seva pacient.

—Què llegies?

—Emm. Oh! No, no. No ho sé... Anava a sopar i...

—Ja ho veig! Au veng, t'ajud a aixecar-te, abans que l'arròs s'acabi de refredar.

Però mentre el vent és cada cop menys generós amb la calor del meu cos, la convicció i eufòria inicial van fent lloc al dubte. I la distància entre el dubte i la por és menor que una nit. Accelera el pas. Passen pocs cotxes. Tots li venen de front. Un parell de passes més i l'estació apareixerà a la seva esquerra.

Al plat, ja tan sols hi queden uns quants pèsols. Mai l'han convençuda gaire, els pèsols.

Vora la finestra, les extremitats llargues i primes d'una aranya s'enfilen pel tassó situat cap per avall, que li fa de presó invisible.

Ha vingut un jove a emportar-se la palangana amb els plats, i els pèsols.

L'aràcnid s'esforça notablement per arribar a la part més alta del recipient, però les seves cames patinen repetidament sobre la superfície humida i llisa. Ella, no fa gaire cas a la lluita desesperada de la seva captiva octòpode.

Amb els ulls mig closos, deixa passar pel seu cap una successió frenètica d'imatges; els camps, l'estació, el pàrquing, el vent... «*Quin és aquest lloc?*» Massa aviat, però, el vent, l'estació i els camps tornen a fer lloc a la buidor expansiva que fa estona conquereix el seu món interior.

L'aranya cau d'esquena al fons del recipient.

El tren no trigarà a arribar. Sota la llum dèbil d'un fanal, deix que les seves paraules m'omplin el cos i la nit una vegada més:

Dilluns, 21 de març

Estimada,

Quatre mesos són molt de temps. Quatre vegades trenta, o trenta-un dies. Quatre vegades trenta, o trenta-una nits. Encara que les nits podrien contar el doble, trob. La jaqueta que encara no t'he tornat, ha perdut la teva olor. Trob que no m'hauria d'importar.

Aquí tot és diferent. La gent no et mira quan passes, ningú coneix a ningú. Clixé de ciutat gran, però totalment cert. És exactament així com t'ho deus estar imaginant. Tenies

raó quan deies que aquí la llibertat sembla ser quasi una obligació, es ven i es compra, pren formes boniques i mil colors diferents. I jo aquí enmig, escrivint-te cartes.

Recordes la finestra del cotxe que no tancava bé? Et queixaves quan l'aire et despentinava els cabells. L'he arreglada. I saps què? A vegades, quan no fa massa fred, la segueixo portant oberta. Llavors el vent em fa volar els cabells, i quan enfoc la vista a la carretera, quan l'enfoc molt molt, quasi podrien ser els teus. Com si al seient de la dreta encara hi segues algú.

PS: segur que et farà gràcia llegir això de MI, però puc viure amb aquesta possibilitat.

PPS: m'importes. Molt. En certa manera, és tot el que et volia fer arribar amb aquesta carta.

La teva Júlia

Ara la presonera, rere el vidre, agita les seves cametes intentant reprendre, d'alguna manera, el control sobre la situació.

«Júlia... Quin nom més bonic»

Es desperta quan algú toca la porta:

—Bon dia! Has dormit bé? Et venc a dur el berenar.

Cafè amb llet, un croissant i un potet de melmelada de maduixa. «Deu ser diumenge», pensa. La primera claror del dia travessa les persianes, projectant un patró de línies

horitzontals a la paret.

—Mira! El sol encara no s'ha tret el seu pijama de ratlles!

Amb un somriure simpàtic, però confós, i lleugerament tacat de preocupació, la infermera es disposa a obrir la finestreta. Vacil·la un moment quan veu el tassó de vidre, però aleshores es gira i se'n va.

Sola un altre cop, recorre el seu entorn amb els ulls desorientats. Veu el cafè i estén el braç. Tanmateix, la seva mirada topa amb un quadernet vermell. L'agafa amb cautela, i n'inspecciona l'interior: pàgines i pàgines escrites a mà, i de tant en tant, també una carta de cal·ligrafia distinta s'amaga entre els fulls. Un filet de tela verda fa de punt de llibre.

Ara sec al tren i encara és de nit. He decidit començar a escriure aquest diari. Fa molt que no mir el rellotge. De tant en tant, a la finestra, entre els reflexos de cadires cobertes de tela blava, hi balla una lluna, que sembla gairebé insegura, avui.

S'acosta al vidre fins que el seu alè el tenyeix de blanc. Els llums del tren abracen els troncs i les branques dels arbres, com si valgués la pena fer-les visibles per a la gent com ella, que viatja sola als trens de nit. Passen els camps, els pobles i el temps. Passa una caseta, de teulada vermella. Al pati, sota la claror tènue, hi juguen dos gossets. *Pocs segons més tard, les vies m'han tornat a arrencar els ulls de l'escena, i ara, fa un poc més de fred.*

Està envoltada de siluetes que dormen, miren per la finestra, llegeixen o fan com si llegissin.

És ara, mentre repàs amb la mirada els cossos dels meus companys de viatge, que realitz com d'insignificants ens som els uns als altres. Tan a prop, tan similars, i, així i tot, sempre ens trobarem als marges, mai ens veurem del tot. Ja és hora de retrobar la Júlia. La seva mirada era distinta. Vaja, els seus ulls... Un dia li vaig dir que m'hi cabria tota la vida i cada un dels meus futurs possibles.

—Per què sempre tan abstracte? —va contestar rient. Ho record com si fos ahir. Érem al camp. L'herba més verda que he vist mai cobria la terra, i unes flors blanques de tiges fines es balancejaven suaument al ritme del vent. Un paisatge que hauria incitat a qualsevol a escriure un poema. Nosaltres, vam estendre els braços i vam començar a córrer. El camp i les flors, el sol, ella i jo. Tot el món era un, i l'univers sencer em batejava a les venes. En aquell instant, vaig saber que era feliç.

Però ara som al tren, tan lluny del lloc que no serà mai més casa meva, envoltada de gent que està oblidant alguna cosa. Un tren, que a mesura que avança es va buidant. Deixam enrere vides antigues, sense possibilitats per reemplaçar l'espai que es va fent lloc al nostre interior. Potser, prest, l'ompliran altres camps, si és que n'hi ha, per allà.

Cameta per cameta, centímetre per centímetre, l'aranya ha reprès el seu camí cap al cim.

Els espais en comú que anem construint, a mirades, carícies i paraules compartides, són els únics mons possibles. I jo mai he deixat d'habitar el nostre. El de na Júlia i jo. Estimar-la ha

estat com un silenci que es trenca. Com la primavera que fon la capa fina de neu que deu cobrir les flors, a aquells països del nord llunyà. L'amor, per a mi, ha estat aprendre a fer una promesa rebel:

—El que tenc a dir mereix el preu del nostre silenci.

La resposta és, per cert, també sempre una promesa:

—Seré el refugi de totes les teves paraules.

M'estim una dona, que m'ha regalat un silenci trencat per sempre. I la certesa que sempre hi haurà més primaveres, als ulls de la gent on mai deixaré de ser una dona important.

Les gotes que han començat a caure la retornen a poc a poc a l'habitació. Ara observa com la pluja va canviant els colors del món, enfosquant unes quantes tonalitats el formigó de les teulades i els carrers. Distorsiona els escassos rajos de sol, que es trenquen un milió de vegades a cada bassal i a cada finestra. Com si volgués pintar al buit, un quadre abstracte d'un carrer desert un dia de tardor.

«Júlia... Qui ets, Júlia?»

I cameta per cameta, centímetre per centímetre, l'aranya descendeix cap a terra.

Veig un nin, voltant els deu anys, que dibuixa a la seva llibreta. Al seu costat, hi seu una dona amb el cap recolzat a la finestra. Té els ulls tancats. Ara el nin li parla.

—Mamà, mira! He pintat el jardí dels avis. Mamà?

La mare es gira. El nin parla més de pressa. Parla, fins que la dona dels ulls tancats es torna a girar.

—Noparlistanaviat.

Som existències travessades d'oblit, soroll de metall i raigs de llum passatgers. I entre nosaltres, la lluna. Som la gent que viatja sola als trens de nit.

L'aranya es plega sobre ella mateixa, com si hagués acceptat la precarietat del seu destí, fins a formar una espècie de rombe. Es queda quieta.

El passadís s'ha omplert de personal de neteja i becaris que reparteixen el berenar del migdia. Fa estona que els sorolls han interromput la seva lectura. Ara torna a tenir la mirada buida. Però no està sola.

—*Qui és vostè? Què fa aquí? Perdoni? Hola?* —diu amb proporcions igualitàries d'histèria i cansament.

Veü com la senyora que seu al seu costat deixa un llibret vermell sobre la tauleta. Quan dirigeix la mirada cap a ella, des del llit pot distingir les llàgrimes que li corren desordenadament sobre les galtes. Ara la desconeguda trista allarga braç. Sembla insegura. Li passa la mà pels cabells.

Només una observadora omniscient sabria que rere els ulls deshabitats de la dona del llit de l'habitació 34 s'hi repeteix una i una altra vegada el mateix pensament: «*Però jo no conec aquesta dona.*»

La visitant s'aixeca. Obre la finestra i agita el tassó.
Cau, l'aranya morta.

2022 / Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Poesia

PRIMER PREMI
POESIA

Es corral

Pau Ferrari Hernández
IES Inca

A la meva "pradina",
que sempre hi ha estat,
hi està i hi estarà.

Mirar fotografies

Mirar fotografies
és estar en llocs on mai estaré
perquè són de moments passats.
Mirar fotografies
és sentir-te part d'aquests instants
quan en realitat són totalment aliens.
Mirar fotografies
és estar amb aquelles persones que hi surten
mirar-les,
entendre-les,
sentir-les,
i saber que no tornaran.
Que aquella joventut ha passat,
que han canviat.
Mirar fotografies
és mirar un paper brillant
i veure com ELLA sent nostàlgia per les persones que ja no hi són.

Mirar-LA

Mirar-LA és fàcil.
No és un camí difícil:
ni corbes, ni espines,
ni aigües pantanoses, ni arbres que semblen extremitats.
És un camí llis.
Fàcil.
Genuí.
Quan LA mires i et mira
no et sents incòmode ni jutjat.
No hi ha silencis que han de ser omplerts,
perquè és suficient.
Mirar-LA i sentir-te bé,
i que per un moment només té ulls per a tu.

Es corral de sa PADRINA

Verds maragda,
taronges brillants,
roses i vermells suaus.

Colors que inunden "es corral de ca sa PADRINA".

Les plantes i arbres fruitals l'inunden,
sempre florits o amb algun fruit.

Cada temporada ELLA els cuida,
els alimenta,
els dona beure,
els canta.

Creixen forts i sans perquè ELLA hi és.

I així és com ha crescut ELLA:
envoltada de gent que LA dirigia,

l'influenciava sense ELLA adonar-se'n.

M'agradaria saber què hauria passat amb "es corral de sa PADRINA"

si hagués crescut únic i
salvatge.

Lliure.

Converses de vida

Em parla del celler,
dels viatges,
de família.

De vida.

Me la conta amb passió i enyorança,
il·lusió.

Visc les seves paraules
amb felicitat i pena,
amb un somriure i amb llàgrimes als ulls,
amb tranquil·litat i ansietat.

I els sentiments que cobreixen el seu rostre són únics,
com ELLA.

Amor, tristesa, energia continguda, emoció,
ganes de viure.

Ganes de tornar a enamorar-se,
de sentir la calidesa de moments íntims
i de sentir-los una altra vegada com a propis.

Ganes de revivre una vida.

Veig que a mesura que passa el temps i els alens
l'horabaixa es consumeix.

Però les seves paraules no es consumiran
perquè sempre ens quedarà el record.

2023 / Concurs de Redacció i Glosat
Primària

Si jo tengués superpoders

Natalia Moccó Llabrés
CEIP Llevant

Seria una superheroïna del menjar saludable. Protegiria els habitants de la Terra dient-los que han de menjar saludable i els explicaria tot el que han de saber per fer-ho així.

Si hi hagués un enemic del menjar "porqueria" que animàs la gent a menjar hamburgueses, pizzas i llepolies, jo l'agafaria i el convenceria perquè també m'ajudàs a aconseguir que tots els habitants de la Terra menjassin saludable.

Superllibres

Andrés Jerónimo Merino
Col·legi Beata Francinaina Cirer

Si jo tengués superpoders, viatjaria al món de Jurassic Park per conèixer els dinosaures, em faria amic d'en Charlie per visitar la seva fàbrica de xocolata, aniria a l'escola de Hogwarts a aprendre màgia amb en Harry Potter, robaria els doblers als rics per repartir-los entre els pobres com Robin Hood, faria la volta al món en vuitanta dies, ajudaria en Frodo a destruir l'anell únic, viuria a la selva com en Mowgli, ajudaria en Bastian i n'Atreiu, i salvaríem el regne Fantasia... Però, ara que hi pens, ja tenc aquest superpoder, he viscut totes aquestes aventures gràcies als llibres, així que començaré una altra vegada.

Si jo tengués superpoders, m'agradaria el poder de regalar llibres a tothom perquè així tots puguin tenir aquest fantàstic superpoder de viure totes les aventures que vulguin.

Si jo tengués superpoders

Sofia Ferretjans González
Col·legi La Salle

Hola, el meu nom és Sofia Ferretjans González i el meu somni sempre ha estat poder tenir superpoders.

A vegades és difícil imaginar-se tenir coses que encara no s'han comprovat que existeixen, però si jo tengués superpoders...

El meu nom seria PLUJA i tendria en total sis superpoders: invisibilitat, volar, ventoses, raigs X, saber-ho tot i poder respirar davall l'aigua.

Jo he triat el nom de PLUJA perquè a mi m'encanta la pluja! M'agrada molt perquè tot està ple d'aigua i no hem d'anar per exemple a llocs que no m'agraden, com caminar.

I si jo tengués superpoders, ajudaria a moltes persones que tinguin necessitats com els pobres, les persones que estiguin malaltes o que tinguin malalties, sobretot si són amables. Si són amables amb jo i amb els altres, en tendria més ganes i tot.

- La invisibilitat la utilitzaria perquè els dolents no em visualitzassin.

- Volar l'utilitzaria per anar pel cel mirant si alguna persona necessita que l'ajudin.
- Les ventoses, per exemple, si hagués que rescatar un gat, per pujar a l'arbre amb les ventoses.
- Raigs X per poder veure o investigar una persona des de fora.
- Saber-ho tot l'utilitzaria per ajudar la gent a l'escola.
- I poder respirar davall l'aigua per poder cuidar als animals i per fer neta l'aigua.

Per ajudar els pobres utilitzaria el poder de saber-ho tot. Així sabria on podria anar perquè els cuidassin i que els poguessin donar de menjar.

Els malalts, els ajudaria cridant els superherois curatius (els que curen tot tipus de malalties).

També ajudaria la gent a qui li costa molt l'escola amb el "saber-ho tot".

També defensaria tots els tipus de drets com els de la dona i cuidaria el medi ambient, tant els oceans com els boscos, camps, mars, llac, la ciutat...

Per a això, el que utilitzaria seria volar per divisar-ho i les meves ganes de voler ajudar.

Bé, això és tot. Sé que a tothom li agradaria tenir superpoders i que, si pogués, els tendria. Així que, nins, seguïu somiant, perquè algun dia el vostre somni es complirà.

Si jo tengués superpoders

Plàstic-Magnet, l'origen!

Joaquim Riera Llopart

CEIP Miquel Duran i Saurina

Hi havia una vegada dos amics, n'Im i en Jan, que es van colar al laboratori de la mare d'en Jan; ella treballava en un nou experiment per tractar el plàstic. Sense voler, jugant, van tirar part de l'experiment damunt de n'Im. Sort que no va passar res!

L'endemà, quan els dos amics anaven cap a l'escola, van passar per davant d'un contenidor d'envasos i... tot el plàstic es va tirar damunt de n'Im com si fos un imant. Així van descobrir que l'experiment sí l'havia afectat i funcionava.

Durant la següent setmana van fer proves per tal de controlar les noves capacitats de n'Im, com a quina distància atreïa els plàstics, en aquest cas uns 5 metres.

Un dia van veure una notícia que explicava que al Mal Pas (Mallorca) havia aparegut una illa de plàstics i van tenir la idea de llevar-la amb el poder de n'Im.

Mentre planificaven com fer-ho, la mare d'en Jan ho va descobrir i, quan li van explicar la seva idea, va voler ajudar-los. Li va fer un vestit, van crear unes botes per volar, uns guants per apuntar i un casc per controlar aquest superpoder, i un nom "txatxi": Plàstic-Magnet!

La primera missió d'en Plàstic-Magnet està a punt de començar... Podrà en Plàstic-Magnet fer desaparèixer l'illa de plàstic? Hauran trobat aquests dos amics la solució al problema de la contaminació?

Continuarà...

Si jo tengués superpoders

Maria Reus Vivés
CEIP Ponent

Un vespre calorós de juny n'Elba, una nina del poble, anava caminant tota sola pel bosc. Tot estava fosc i no hi veia, per això va caure dins un gran clot i va entrar a un univers perdut en el temps!

Quan va tocar a terra, va veure que s'havia convertit en un os panda molt guapo, blanc i negre. No s'ho va creure fins que va veure més pandes.

Ràpidament es va apropar a ells i va poder veure que estaven mols tristos; no jugaven, no reien i tenien por.

De lluny va escoltar un renou de serres, i n'Elba sabia què passava. Uns homes estaven tallant els arbres de bambú, que eren el seu hàbitat.

La nina es va posar trista també i va decidir ajudar els seus amics pandes. Donaria una lliçó als humans!

N'Elba va treure un superpoder de convertir coses dolentes en bones. Les seves serres dels talladors es van transformar en un rams de flors. Així no varen poder acabar de tallar el bambú.

Finalment, n'Elba es va posar tan contenta que va sortir de l'univers perdut.

Tant de bo que els superpoders es fessin realitat!

Si fos un superheroi

Marina Pons Bautista
Col·legi Pureza de Maria

Si fos un superheroï, em diria "Prou guerra". Tendria diferents superpoders: invisibilitat, translació i una força descomunal. Amb aquests superpoders podria fer milions de coses. Una d'elles, que m'agradaria fer, seria portar la meua ajuda al món. Ara mateix en aquest any 2023 em centraria en la guerra entre Ucraïna i Rússia.

Amb el poder de translació em presentaria davant de Vladimir Putin, president de Rússia, i li diria que o bé aturàs la guerra, o bé l'aturaria jo amb els meus superpoders.

Amb el meu poder d'invisibilitat aniria al refugi on guarden totes les armes i les faria desaparèixer totes. I gràcies a la meua força descomunal em presentaria al davant dels tancs de guerra i doblegaria els canons dels tancs per tal que no funcionassin més.

Finalment, en Putin es donaria per vençut, i russos i ucraïnesos es reconciliarien i reconstruirien tot el que han destruït durant aquests mesos. Per fi, hi hauria pau.

Si jo tengués superpoders

Mohamed Akoudad
Col·legi Sant Vicenç de Paül

Si jo tengués superpoders, salvaria el món de la contaminació, de les misèries, de la pobresa i de les injustícies. Un pot ajudar a moltes persones, però és una missió impossible arribar a tots.

Ser una bona persona i ajudar com el personatge Flash podria ser divertit, pareix que un no necessita fer un gran esforç per fer grans proeses. Ell té un superpoder, que és la rapidesa, i pot arribar a tothom. Si tengués aquesta qualitat, podria assegurar-me que cap habitant del planeta patís un perill i tots viuríem en pau. També amb la meva rapidesa podria evitar l'acte de talar arbres dels boscos de l'Amazones. Cada any deixam a mils d'animals sense una casa i sense menjar. Ells també tenen dret a conviure amb nosaltres. Ells formen part de la Terra.

Altres poders que m'agradaria tenir seria el de crear coses noves, per exemple fer un món més bonic de colors, canviar l'obscuritat per posar-hi llum i colors.

Conscienciar la gent que tirar brutors als rius, als mars, a la platja... és un gran desastre! També provocam que els peixos no puguin viure tranquils.

M'agradaria dir-vos que estic aquí per al que em necessiteu, però jo no tenc superpoders per arribar a tothom. El que tenc són petites grans idees que puc anar dient a la gent, que facin les coses pensant en el respecte cap a la natura i cap a altres persones.

Si el nostre planeta no és cuidat pels qui hi vivim dintre, qui s'encarregà que tot no s'hi faci malbé? Hem de ser una gran comunitat de formiguetes. Gra a gra arriba a ser una gran muntanya.

Si jo tingués superpoders

Sara López Gorrias
Col·legi Santo Tomás de Aquino

Fa temps a Irlanda hi va haver una guerra. Hi havia molts de ferits, però, gràcies a una superheroïna es varen poder salvar tots...

Això era una nina que en un accident de cotxe es va quedar sense pares ni germà, i va haver d'anar a un orfenat. Ningú la volia, però, un matrimoni decidí adoptar-la.

Quan va arribar a la casa dels seus nous pares, es va asseure a una còmoda butaca. El moixet de la família es va asseure damunt la nina i ella es va sentir com si estigués a casa seva.

Es va imaginar que els senyors eren els seus pares i va començar a respondre a les seves preguntes. La pregunta més important era dir el seu nom. Es deia Amy, que en irlandès significa "estimada".

Varen passar dies i els pares adoptius la varen matricular a una escola. El dia que va començar ningú volia estar amb ella, perquè un nin va avisar a tothom que era adoptada per uns senyors majors.

Un dia Dèbora es va acostar a Amy, ella també era nova, però ja començava a fer amics i amigues. Passà el curs i es convertiren en millors amigues.

Varen passar els anys i quan van arribar a sisè un nin va acusar-la de pegar-li; en realitat, Amy no li havia fet res. El vespre, se'n va anar corrent al llit i va començar a plorar.

Els pares hi varen anar ràpidament perquè volien saber què passava, i Amy els va contar tot el que havia succeït a l'escola. Aquella nit, va tenir malsons, es va despertar bruscament i va sortir a defora per intentar relaxar-se. Començà a ploure, i li va pegar un llampec . Els pares estaven tan adormits que no ho varen sentir.

Ella es va quedar paralitzada durant uns instants, i quan es va aixecar del terra s'adonà que tenia una ferida i, quan se la va tocar, aquesta va desaparèixer. En aquell moment va ser conscient que tenia superpoders.

Al dia següent, li va contar tot a Dèbora, i ella va quedar al·lucinada. A partir d'aquell dia, va ajudar a totes les persones ferides que veia.

Els pares, en fixar-se que tenia un súper poder, la varen estar entrenant tot el temps que ells podien. De cada dia era més ràpida, àgil... i quan tingué devuit anys esclatà la guerra a Irlanda. Els pares, que tant se l'estimaven, passaven ànsia que Amy no tornés. S'acomiadaren amb besades i abraçades. Va ser destinada a la zona més afectada per la guerra i ajudà a curar les persones ferides just tocant la seva pell.

La guerra va durar cinc anys, i ara Amy està gaudint amb els seus pares i mascotes d'unes vacances fantàstiques.

Aquell superpoder va salvar moltes vides i va fer que Amy se sentís orgullosa d'ella mateixa.

2023 / Concurs de Redacció i Glosat
Primer cicle de secundària

Si jo tingués superpoders

Lucía Méndez Nadal
Col·legi Santo Tomás de Aquino

Hola, soc na Lucía. Tinc 18 anys i visc a un poble de Mallorca. Avui contaré una anècdota de quan tenia 15 anys.

Jo vivia a Barcelona. Un dia, que era a ca meva, estava mirant TikTok al meu mòbil. El mòbil va caure en terra i es va apagar. Vaig demanar a la meva mare si me'n podia comprar un altre, que el meu ja no anava bé. La meva mare, estressada, va dir que no, que era per la meva culpa si no anava bé, i que no en compraria un altre.

Uns dies després, vaig cridar la meva germana per jugar a la pilota. La meva germana es va aturar. No es movia. Era com si jo hagués aturat el temps! Vaig fer més proves, i quan ja havia investigat un poc més... tenia el poder d'aturar el temps! Així que vaig aprofitar el moment per anar a la tenda d'Apple a agafar un nou telèfon. Imagina que al dia següent ja no funcionés el meu superpoder... M'hauria de quedar sense mòbil i sense res a fer. Vaig arribar a la tenda, vaig aturar el temps i... tots estaven aturats! En aquell mateix moment vaig córrer cap a la secció de telèfons i vaig agafar un iPhone 14 i uns AirPods per escoltar música. Finalitzada l'acció i fora de la tenda, vaig tornar a activar el temps. Quan vaig arribar a casa, la meva mare em va preguntar

per què estava tan contenta. Jo li vaig fer una ganyota i vaig pujar a la meva habitació.

A mesura que el temps anava passant, la meva mare veia que jo tenia moltes coses noves i cares. Un dia em va demanar com les havia aconseguit. Em vaig posar molt nerviosa i el silenci a la sala va continuar durant un minut. Després del minut de silenci, li vaig dir la veritat: tenia superpoders. Ella va començar a riure, no em va creure, i li vaig fer una demostració. Vaig aturar el temps i li vaig posar al cap un capell. Vaig posar el temps en marxa i la meva mare no ho podia creure. Com els has aconseguit? Fa quan temps que els tens? Quantes coses has robat?

Totes aquestes preguntes en un minut! Li vaig dir que l'iPhone i els AirPods eren robats. Es va enfadar molt i em va obligar a tornar les coses. La vaig veure tan enfadada que li vaig fer cas i vaig tornar tot el que havia robat. Em va castigar dues setmanes sense dispositius electrònics. No m'agradava gaire la idea, però utilitzar el meu poder d'aquella manera va estar molt malament. Aquestes dues setmanes vaig aprofitar per estudiar i pujar nota, ja que tenia les assignatures suspeses. Vaig recuperar totes les matèries i vaig treure un 6 de totes! La meva mare se'n va alegrar molt i de premi em va tornar el meu mòbil antic. Ara, amb molt d'esforç i treball, he recaptat doblers per arreglar el meu telèfon i va molt millor.

Vaig aprendre del meu error en el passat i no vaig robar res més. Actualment, us el meu poder per fer un món millor i no per obtenir coses. Perquè, com diu la meva mare, tot allò dolent que fas un dia retornarà a tu.

Si jo tingués superpoders

Tomeu Prieto Alonso
IES Inca

Per a mi un superpoder és allò que et fa diferent i especial dels altres, és a dir, ser únic. I és allò que només es troba dins tu. Hi has de creure, és allò que et fa feliç, que et fa gaudir i que et regala una sensació única i incomparable en els aprenentatges i avenços del teu dia a dia.

Ens han fet creure que els superherois només surten per la televisió. Ningú de nosaltres som superherois de Marvel, però els poders que tenim cadascun són molt més grans, importants i efectius que qualsevol altre dels que surten a les pel·lícules. Només fa falta creure en nosaltres mateixos.

Podria dir que un superpoder seria la pau, la igualtat, la no violència, afavorir el medi ambient, ajudar els altres... i efectivament, crec que són superpoders, però per assolir-los primer has de creure en tu mateix, una cosa que a vegades és molt difícil d'aconseguir. Si no creus en aquest poder tan senzill i tan complicat a la vegada, serà impossible aconseguir-ne cap altre. Primer és necessari arribar a un mateix per poder arribar als altres.

Per aconseguir aquest poder no t'has de deixar influenciar per ningú, ja que ets tu el que duu el timó del vaixell de la teva vida. Han de ser els teus sentiments els que han de decidir i no la resta de persones qui ets, i creure en la teva essència i en les teves capacitats. No decaure quan alguna cosa no surt, no deixar-te guiar pel "no" ("tu no ets bo, tu no en saps, no és el que et convé..."), perquè tu i només tu, els teus pensaments, les teves emocions, les teves creences, la teva creativitat, les ganes d'aprendre, la imaginació, el compartir, la perseverança, l'alegria, la força i l'esforç, el creure i el fer són la base d'aquest poder incomparable.

Tothom té superpoders que els fan especials i que fan d'un mateix un superheroi.

L'única estrella del cel

Júlia Navarrete Martínez
Col·legi Pureza de Maria

Aquella nit negra, la nit en la qual les estrelles van deixar de brillar i la lluna va deixar la ciutat en plena foscor, estava jo corrent de la mà del meu pare, d'ell no deixaven de caure llàgrimes que em cremaven, que em feien mal mentre pitjava el meu osset de peluix al meu cor, que batejava com si sortís del meu cos.

I quan vam arribar a aquella sala blanca com la neu, freda com un congelador i trista com el meu cor sense ganes, estava el meu padri dins el llit mirant-me amb un somriure fingit mentre per les meves rosades galtes queia una llàgrima. Podia veure com aquell gran somriure s'anava esvaint, com si no el pogués aguantar, com si tot aquest dolor li impedís mostrar-lo.

Li vaig fer una abraçada sabent que quan tornàs a entrar ell ja podria mostrar el seu somriure. Mentre estava asseguda a la cadira, el meu pare va sortir de la sala blanca i amb unes paraules que em van deixar els ulls vermells em va dir que el meu padri era una estrella més d'aquell immens cel. Quan vaig sortir de l'hospital la vaig veure, l'única estrella que brillava.

Doncs ja fa tres anys d'aquesta història, i ara em trob mirant-la, mirant aquella estrella que du tres anys brillant sobre meu, aquella estrella que tant he necessitat al meu costat, i vaig pensar que, si jo tingués superpoder, si pogués tornar el temps enrere, en aquell trist any, si pogués fer-li l'abraçada més vertadera que hauré fet en la meva vida, ho faria, aniria a la lluna d'un bot per ell, recorreria tota la ciutat per tornar-lo a tenir al meu costat.

Si jo tan sols ho pogués fer, li contaria que soc el que ell volia, que soc una superheroïna que he passat per moltes habitacions blanques, que aquell pic va ser el primer de molts, de tractament en tractament, cercant una cura, i que ara soc aquí. Si ell ho pogués veure, li diria que tot ha estat gràcies a la seva llum que des del cel m'il·lumina com mai.

Si jo tingués superpoders

Sarah Reyes Garcia
Col·legi Sant Vicenç de Paül

Tenir superpoders és una cosa que brilla com l'or al cap d'un nen petit, cosa que només alguns poden imaginar quan creixen. Ben cert, si pogués portar-ne un a la realitat i utilitzar-lo al meu favor, quin seria? Sense cap dubte, jo escolliria el poder de viatjar en el temps.

En primer lloc, aniria a l'antiga Grècia. Practicaria la seva cultura, miraria (emocionadíssima) els soldats grecs i visitaria també l'edat mitjana. Quina mala època! Els carrers tindrien una mena de perfum pudent, sense parlar de les malalties que hi havia a la zona. A més d'això, em colaria a les embarcacions de Colom a Amèrica, i quan arribéssim em faria molta il·lusió veure els maies.

En segon lloc, intentaria evitar desastres mundials. Per exemple, salvar el president Kennedy aquell dur dia de novembre. També visitaria el *Titanic* i portaria prismàtics perquè veiessin l'iceberg abans del xoc, i poder salvar milers de vides. I de ben segur faria fins i tot l'impossible perquè Adolf Hitler no prengués el poder.

El gran problema és que, accidentalment, canviaria el futur. A més a més, si evito tragèdies històriques, n'hi hauria de noves. Així que seria un total fracàs. En conclusió, el millor és fer-lo servir per a coneixement. Vull dir, si faig un mal pas, fins i tot podria evitar el meu naixement!

2023 / Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Relat curt

PRIMER PREMI
RELAT CURT

Un ulls que no miraven enlloc

Pau Oliver Espinosa

IES Inca

- *Pero, ¿para qué quieres mis ojos?*
- *Es un capricho de mi novia.*
Quiere un ramito de ojos azules
y por aquí hay pocos que los tengan.

Octavio Paz, "El ramo azul"

Les nines dels meus ulls es tancaren per sempre, com si l'iris verd que envoltava les meves pupil·les s'hagués fos en un instant i en lloc de les dues esferes que en estius anteriors tants rossinyols albiraren des de la llunyania semblava tenir dos negres i obscurs botons, aliens a aquell sentir tan viu de l'atzur distant del cel o el blanc tan nítid dels ametllers en flor a la primavera. El meu cor es punxà profundament quan, de sobte, m'envaí una sensació inconeguda, terriblement dolorosa, i és que la ceguera havia empresonat la meva ànima, l'havia closa en una tèrbola nit fosca, en què tota imatge va desaparèixer de la meva percepció.

Vaig cridar i, bramant de terror, vaig adonar-me que les meves galtes no tornaven humides com aquells vespres d'infantesa en què tenia por dels monstres i em refugiava davall els llençols i els meus ulls s'omplien de llàgrimes. Quan sanglotava, i la mare venia sempre i m'abraçava i es convertia en el meu bressol. I quan pensava en la padrina, que ara

devia ser una estrella, i se'm feia un nus a la gola abans que la tristesa deixàs un rostre amarg, aiguós i quiet. Sentia el clamor que havia després la meva veu trencada com si no em pertanyés a mi i, envoltada de silenci, vaig abraçar aquella solitud, que m'acollia.

Vaig recórrer al tacte perquè algú m'havia pres la facultat de veure-hi i, mentre el meu cos tremolava de por i el meu cor semblava que m'havia de sortir del pit, de tan fort que em batejava, vaig palpar, amb una gran temença, el meu rostre. Alguna criatura horrible havia cosit les meves pipelles i, malgrat els meus esforços per obrir-les, aquell aspre fil les feia romandre tenses i immòbils. La meva insistència era inútil, i és que ningú ja no podria tornar-me els ulls perquè el desig de qui me'ls va prendre era que jo fos, eternament, presonera de la fosca.

Aferrant-me tan sols al record, vaig pensar en el vermell de les aurores passades i el color nacre de la neu que vestia la muntanya de núvia a l'hivern. Vaig recordar el violeta d'aquells lliris i el groc tan alegre de les margarides, que semblaven dansar com ballarines amb el joc del vent. Desitjava que aquelles imatges, que solcaven la meva ment, fossin permanents i que el lladre que tant mal m'havia fet no pogués també apoderar-se dels meus records. Tenia l'esperança que l'oblit no fes que aquest suplici fos etern perquè, si aquest càstig havia de perdurar per sempre, tan sols em quedaria anhelar una mort dolça i pacífica, que em fes possible recuperar visions i miratges.

En aquella cambra, tan sols semblava haver-hi vida en els meus sospirs, que ressonaven lentament i llastimosa,

com si respirar fos per als meus pulmons una tasca ingent. M'inquietava ser jo l'única ànima en aquell espai tancat. Tot i el terror que creixia dins mi, ansiava, en realitat, conèixer l'ogre temible que havia construït aquella gàbia i que ara posseïa els meus ulls com si fossin el seu trofeu. Anhelava endinsar les meves urpes en la seva faç inhumana, tot i que amb això hagués de renunciar a totes i cada una de les meves ungles. Volia colpejar la seva pell tenaç malgrat haver de morir d'esgotament. Esperava trobar aquella bèstia i fer que la seva vida fos tan desgraciada com la meva.

Mentre la por i la ràbia habitaven aquell cor cansat, vaig abraçar el meu cos amb tendresa. Vaig acariciar les meves galtes amb dolçor i vaig deixar que les meves mans jugassin dòcilment amb els meus cabells llargs. Em vaig commoure de pensar en els ulls plorosos de la mare, que devien enyorar-me com mai, i és que les mans rugoses d'aquell gegant m'allunyaren d'ella quan la lluna de llet feu companyia als astres la nit prèvia a la meva pèrdua.

Els glòbuls oculars que ahir feien que la meva cara semblàs humana feien somriure ara un infant, i és que aquell robatori no havia estat en va. Fou la desesperació d'un pare davant l'angúnia del seu fill cec que li donà el coratge per a arrabassar-li a algú altre quelcom tan preuat com els ulls. Per primera vegada, aquell cos lleuger i càndid sospirà d'alegria, per contemplar el món tan ple de bellesa que l'envoltava. Les seves pupil·les primerenques envaïren tot aquell iris verdós, que abans fou meu, per tal d'acollir l'admiració de qui abandona tan esfereïdora foscor.

Sense ser jo conscient que no era un vampir, ni un ogre, ni un

gegant maliciós, sinó un pare afligit per l'infortuni del seu fill qui havia causat el meu aspecte horripilant, vaig continuar emetent crits de temor i quan les meves cordes vocals quedaren exhaustes i deixaren d'udolar, vaig descansar, sense necessitat, és clar, d'aclucar els ulls.

L'alba il·luminà els llençols blancs i, així com la claror envaïa la cambra on un cos dormia, a fora se sentien les tendres melodies dels ocells, que semblaven alegrar-se d'aquell fet tan extraordinari. Vaig sentir, de sobte, com el meu batec encara era massa ràpid i les meves mans perceberen la suor del meu front quan encara aquestes tremolaven, i no de fred.

Atemorida d'intentar-ho de nou, vaig fer que les meves pupil·les es refugiassin encara en l'obscuritat, però va ser quan una llàgrima banyà per fi aquelles pipelles, que ja no eren cosides, que vaig adonar-me'n que tot havia estat causa de la meva imaginació perversa. I com algú que descobreix la major de les riqueses, vaig obrir els ulls, aquells ulls tan enyorats, i vaig veure unes mans que eren massa petites per ser les meves.

La meva ànima va cabre-hi en aquell iris verd i ara contemplava unes joguetes que no coneixia i veia contes que ma mare no m'havia llegit mai. L'arbre que servia de niu per als ocells que m'havien despertat era del tot inconegut i les buguenvíllies que alimentaven una gran família d'abelles no pertanyien al meu jardí. Les fotografies que hi havia sobre la tauleta de nit em mostraven la imatge d'un nin, més petit que jo, de cabells rossos i curts, amb uns ulls que no miraven enlloc i que ara miraven el món amb els meus.

2023 / Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Poesia

PRIMER PREMI
POESIA

Efímer

Mar Fernández Pérez

Col·legi Pureza de Maria

L'altre dia vaig somiar que entrava a ca teva,
arribava de l'escola cansada,
però m'era igual
perquè sabia que tu eres allà.

Vaig passar per la cuina,
com sempre, tu enfeinada
no fos cosa que quedéssim amb gana.

Aquella olor de lenties tan especial
em feia sonar la panxa,
mai he tornat a tastar res igual
i ho trobo molt a faltar.

Taula posada,
i tu ben arreglada,
les teves ungles pintades,
i amb els rissos definits.

Amb un filet de veu
cantussejaves la teva cançó,
"le mandaba un ramito de violetas..."
pronunciaves amb amor.

Jo et saludava,
tu m'abraçaves,
jo em sentia segura,
ja que els teus braços
sempre foren la meva cura.

Tot era molt real,
jo pensava que no m'estaven enganyant.

El meu cap imaginava
que tornaves a ser aquí
i que tot el mal passat
havia estat en va.

No pot ser veritat,
si fa res et tenia al meu costat.

No puc creure tot el que ha passat,
no ho he sabut valorar.

Vull tornar enrere i donar-te la mà,
passejar amb tu, i no deixar-te de costat,
dir-te que realment sí m'agradaven els teus petons,
però que de vegades l'adolescència sobrepassa l'amor.

Tant de bo pogués tornar a aquell dia a l'hospital
quan no em vaig poder acomiadar,
tenia moltes coses a fer
i jo no imaginava que estiguessis tan malament.

Padrina, deixa'm demanar-te perdó
per no aprofitar la teva estada amb mi.

M'agradaria veure't una sola vegada més
només per dir-te tot el que sent.

No puc fer més que agrair-te,
m'ho has donat tot
m'has entregat la teva vida.

Gaudiu del temps amb la vostra família
sobretot amb els més grans,
així com són les nostres padrines.

De vegades tot pareix etern,
fins que t'aixeques i veus que no hi ha res.

Tot ho has somiat,
i després d'un somni sempre toca despertar.

Ajuntament d'Inca

Premis Ciutat d'Inca 2022/2023

Concurs de Redacció i Glosat
Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia